



Niekoľko slov o miernosti...

Miernosť je čnosť, ktorá ovláda naše vnútorné sily a dáva im správnu mieru, keď sa chcú uplatniť. Zamyslime sa dnes nad jedným rozmerom čnosti miernosti a tým je ovládanie hnevu. Ten sa totiž zaraďuje medzi sedem hlavných hriechov, to znamená, že patrí medzi základné neresti. V očiach dávnych gréckych filozofov, ktorí hľadali dokonalosť života, rozhnevaný, rozčúlený človek bol obrazom vulgárnosti a nevzdelanosti. Preto kresťanskí učitelia viery mali vtedy veľa práce, aby vysvetlili miesta vo Svätom písme, kde sa píše, o tom, že „Pán sa rozhneval“ (napr. Nm 32, 13, Žl 106, 40 atď.). Písali preto pojednania „O Božom hneve“.

Zaiste, výrazy Starého zákona je potrebné chápať obrazne. Ale je tu aj výjav z Nového zákona, zo života nášho pána Ježiša Krista: nahnevaný Mesiáš berie povrázky a vyháňa predavačov z Božieho chrámu (por. Jn 2, 14, Mt 21, 12-13, Mk 11,15, Lk 19, 45-46). Z tejto situácie ale môžeme jasne vyčítať, že to, čo Ježiš robil nebolo ovocím neovládanej vášne hnevu. A tak si dávame skôr otázku, či každý hnev je zlý.

Gréckemu filozofovi Aristotelovi sa zdalo, že nerozhnevať sa, nikdy neprejavíť hnev, nie je vlastnosťou múdreho človeku. Hovorí, že nerozhnevať sa to patrí viac bláznom, ktorí sa stále usmievajú, lebo nevnímajú city radosti ani bolesti. Podľa toho, čo už vieme, môžeme konštatovať, že pri hneve je dôležitá miera - čnosť miernosti. Mierny je ten, kto sa hnevá tak, ako je to treba, a z dôvodu, ktorý je hnevu primeraný. Inak povedané, mierny človek popustí opraty vášne natoľko, nakoľko ju vláda ovládať a nakoľko je to rozumné.

V pravidlách rehoľného života, ktoré napísal sv. Bazil pre svojich mníchov, je daný za príklad Mojžiš a jeho spravodlivý hnev. Mojžiš je vo Svätom písme chválený ako muž, ktorý bol spomedzi všetkých ľudí najmiernejší, a predsa sa veľmi rozhneval, keď to bolo rozumné (keď videl, ako Židia tancujú okolo zlatého teľaťa), a vo svojom srdci došiel až tak ďaleko, že neprestal trestať, totiž pokiaľ nepobil tých, ktorí tento veľký hriech zapríčinili a vykonal. (Por. Ex. 32)

Svätý Tomáš Akvinský, keď rozoberá otázku hnevu, odvoláva sa na staré lekárske popisy v snahe vysvetliť príčinu hnevu. Krv sa nahrnie do hlavy, a to spôsobuje rozpálenie citov. Tak je to u

zvierat. U človeka sa deje niečo veľmi zvláštne. Človeku skrsne v hlave myšlienka na pomstu. „Hnev je teda túžba po pomste, chystá sa vykonať trest podľa toho, akú škodu, kto utrpel.“

Svätý Tomáš nechce preto nazývať hnevom každý výbuch netrzeplivosti, akých je mnoho v našom každodennom živote. V tomto duchu sa skôr rozpráva kuriózna anekdota o Edisonovi, ktorý rozmyšľal nad tým, či by sa tie naše neužitočné prejavy rozbušenosti našich citov nedali využiť na niečo dobré, ako zdroj energie. Vraj si aj urobil nejakú zvláštnu bránku, ktorá sa zrejme ťažšie otvárala a tak tí, ktorí k nemu prichádzali a nervózne vrážali do brány, roztáčali mechanizmus a vyrábali samy o tom nevediac elektrinu. A tak mal Edison zadarmo elektrinu pre svoju studňu.

Hnev v pravom zmysle slova, hnev ľudský, vzniká v tom okamžiku, keď začneme rozmyšľať. Hovorí sa, že rozčúlení ľudia nerozmyšľajú. To platí v prvom stupni, pri prvom podráždení. Ale hneď na to rozum vyvíja neobyčajne zrýchlenú činnosť. Zbystrí svoju pozornosť a schopnosť a vymýšľa ako sa pomstiť. V tejto chvíli nepoužívame už hnev rozumne, lebo náš triezvy a zdravý rozum sme stratili, on sa dal totiž celý vťahnuť do služieb rozžeravenej vášne. Najstrašnejší hnev je ten, keď už opadlo z nás vzplanutie citov a pokojne i uvážene sa plánuje pomsta. Shakespeare majstrovsky opísal tieto dva druhy hnevu v Othellovi. Benátsky Maur sa rozzúri až do nepríčetnosti a zabije svoju milovanú manželku. A napriek tomu divák cíti s ním hlbokú sústrasť ako s úbožiakom. Dostal sa totiž do chomútov niekoho iného, odstrčeného ctižiadostivca, ktorý s ľadovo kľudnou zlobou snuje svoju pomstu.

Práve preto, že je tak veľmi nebezpečné dostať sa do vleku vášne, radí sa, aby sme veľmi bedlivo a starostlivo potláčali každé naše vzplanutie hnevu. I keď sa nám nepodarí celkom prekonať tú prvú prevapivú reakciu, ale tú druhú, keď si už svoj hnev uvedomíme, by sme mali ovládať a premáhať. Španielska legenda to ako poučenie ľudu podáva týmto spôsobom: Bol raz pastier v Tarascone, ktorý len tak z ľahkomyselnosti prehltol šipkový výhonok. Ten sa mu potom v tele rozrástol do všetkých údov, až ho napokon celého zvnútra svojimi ostňami poprepichoval.



Nebeská pošta - list Márii

Milá Mária, Ty tento mesiac oslavuješ krásny sviatok, a ja... posielam Ti svoj skromný pozdrav zo zeme. Vkladám ho do rúk svojho anjela strážcu, nech zaletí aj k Tebe a odovzdá Ti ho v mojom mene. Vieš, často zabúdam na Teba. Často som zaujatý starostami o veci tohto sveta, natoľko zaujatý, že celkom pozabudnem, že existuje aj Nebeský svet. Inokedy zasa upriamim svoj pohľad na Ježiša, ale Tebe nevenujem ani len krátku spomienku. Viem, že sa vôbec nehneváš, že Ťa vždy teší môj úprimný záujem o Tvojho Syna, že máš pochopenie pre moju snahu zabezpečiť seba i rodinu. No predsa... Dnes Ti chcem povedať, že som rád, že okrem nebeského Otca mám aj nebeskú Matku. Verím, že napriek mojej nevšímavosti na mňa stále pamätáš. Navzdory mojej hriechnosti sa ustavične pred Božím trónom prihováraš za mňa a moju spásu. Že ma nosíš vo svojom srdci a vrúčne ma miluješ! Ďakujem Ti, Mária! Ďakujem Ti za všetko, čo si pre mňa urobila a stále robíš. Nezabudni na mňa a nikdy ma neopust'. Zostaň pri mne v čase skúšok i radosti, v čase boja i pochybnosti, v čase pokoja a hľadania Božej Tváre. Zverujem svoj život do Tvojich rúk. Tak ako si prijala od Ježiša pod krížom Jána, prosím, prijmi teraz aj mňa. A buď mojou Matkou! Mám Ťa rád, Mária. ... a ĎAKUJEM!

Mário Orbán

Tvoj Ján

Dlho očakávaná atmosféra leta sa opäť vznáša povetím a robí nás šťastnými. Všade plno svetiel a farieb. Všetko prežiarené slnkom. Kvitnú ruže, divé maky a more kvetov, ktoré len málokto pozná po mene... Leto budí drozdy, farbí broskyne aj pšenicu. Horúce slnko hľadá odpočinok v hĺbočinách mora; na štítoch vysokých hôr sa belie čistunký sneh, ktorý sa odráža v tichu horských plies.

Večerný vánok, hladkajúci plné klasy, je tichou modlitbou vd'aky za nový chlieb.

Ešte aj noci sú iné: naplnené silnou vôňou pokosenej trávy, s hviezdami na dosah ruky. V takých chvíľach spánok neprichádza len tak ľahko na oči. Človeku sa chce žiť tak silne, že by nedbal, aby tu leto bolo stále.

ANO, svetlo a život sú dva hlavné znaky leta. Zem je priam posadnutá rodovou vášňou. Všetko je naplnené životom až po okraj. V tráve vyspevujú milióny svrčkov svoju monotónnu melódiu, do ktorej sa nenútené zapájajú hlasy zvoncov pasúceho sa stáda. Tejto muziky sa nemôžeme napočúvať, ležiac kdesi pod lipou, na ktorej sa pokúšame spočítať listy.



Leto nám ponúka vidieť a cítiť viac krásy, ako je vôbec možné v živote. Ba dovoľuje nám stať sa romantikmi: napríklad bezcieľne sa túlať s bosými nohami po chladnej rose a pritom pozorovať zobúdajúce sa slnko, ktoré plnou silou prináša deň plný Božej lásky.

Treba pozeráť a načúvať tomuto spevu zeme. Sú to požehnané chvíle, vhodné na spomínanie aj na snívanie o budúcnosti, teda i večnosti, ako aj na dôverný rozhovor s Bohom. Ony robia náš život ľahším, spájajú harmóniu prírody s naším neustále nespokojným vnútom. Ony do nás vlievajú pokoj a istotu o Božej добрote, prejavujúcej sa aj v mnohorakej podobe a kráse leta.

Pritom si treba uvedomiť, že život nemožno žiť ako partiu šachu, v ktorej je všetko vypočítané; ako hlavolam alebo poučku, či len ako zápas, v ktorom je všetko ťažké.

Pod dojmami leta prežívajme život ako neustály sviatok, keď sa obnovujú stretnutia s Bohom, ktorý nás k tejto kráse povolal.

Nebojme sa takých chvíľ! Veď každý z nás má možnosť prežiť leto z tohto pohľadu. Možno to bude len pár dní, možno iba hodín či niekoľko vzácných minút. Aj to však bude investícia, ktorá sa vyplatí.

VILIAM JUDÁK

V našom živote to už tak chodí, že o všetkom, čo za niečo stojí, chceme mať presný prehľad. Preto sme si stanovili presné stupnice, miery, počítadlá a meradlá. Pomocou nich meriame pozemky, čas, imanie, ale aj triedime zemetrasenia či hurikány. Určili sme si prototyp metra, kilogramu, definovali sme sekundu... Kozmos sme rozdelili na presné časti, podľa ktorých ho triedime a sumarizujeme. V priebehu niekoľkých desaťročí to vyvolalo klamný dojem, že sme jeho vlastníkmi a vládcami.

Horšie je však na tom svet, ktorý sa ukrýva v hĺbke nášho srdca a zatiaľ sa vymyká akýmkoľvek pokusom o stanovenie mier a kritérií. I keď si viem celkom dobre predstaviť, že by nemuselo byť na škodu vlastniť povedzme meter na lásku. Zaľúbení by prišli na farský úrad so žiadosťou o sobáš a tam by premerali, či ich láska je skutočne dostačujúca na to, aby mohli vstúpiť do manželstva. Taktiež by odpadli starosti s tým, kto je alebo nie je schopný prijať niektorú zo sviatostí. Odbúrali by sa aj dohadovania s nespokojnými rodičmi, prečo ich ratolesť nebude prijatá medzi kandidátov na sviatosť.

Lenže metre nie sú, teda aspoň nie v takej podobe, akú sme si predpísali. Ak ich chceme postrehnúť, nemali by sme zabúdať, že zjavenie pochádza od Boha. Preto sa neriadi našou, ale Božou logikou. Tá stanovila kritériá, podľa ktorých je možné posúdiť aj duchovné hodnoty, akými sú napríklad spomínaná pravá láska či viera. Ak si pozorne prečítame nedeľné evanjelium, nemali by nám uniknúť. Veď podľa akého metra mohol Ježiš povedať: „Žena, veľká je tvoja viera!“

JAROSLAV IVANCO

Sväté omše v 20. týždni Cezročného obdobia

19.VIII. utorok

18.00 + Jozef Čambal, manž.Hedviga a dcéra

20.VIII. streda

18.00 + Jozefína Miklošovičová, manžel a deti

22.VIII. piatok

18.00 + Jozef Peško a manž.Mária

23.VIII. sobota

18.00 + Ferdinand Tibenský manž.Helena a zať Anton

Upratovanie kostola č.d. 28 – 51

24.VIII. 21. Nedeľa Cezročného obdobia

8.00 + Vdp. Rudolf Granec SDB

9.15 + Rudolf Hábel (30dní)

Liturgický kalendár

18.VIII. pondelok	sv.Helena, bl.Leonard, opát
19.VIII. utorok	sv.Ján Eudes, kňaz
20.VIII. streda	sv.Bernard, opát, učiteľ Cirkvi
21.VIII. štvrtok	sv.Pius X. pápež
22.VIII. piatok	Panna Mária, Kráľovná
23.VIII. sobota	sv.Ružena Limská, panna

Potom išiel do mesta, ktoré sa volá Naim... Keď sa priblížili k mestskej bráne, práve vynášali mŕtveho. Bol to jediný syn matky a tá bola vdova. Sprevádzal ju veľký zástup z mesta. Keď ju Pán uvidel, bolo mu jej ľúto a povedal jej: „Neplač!“ Potom, pristúpil a dotkol sa mŕtveho. Nosiči zaslali a on povedal: „Mládenec, hovorím ti, vstaň!“ Mŕtvi sa posadil a začal hovoriť. A Ježiš ho vrátil jeho matke.

(Lk 7, 11 - 15).



Smútiaci

Úmrtia v rodine prinášajú smútok. Sú to mimoriadne situácie. Ježišove slová vracali niektorým mŕtvym život. Ježiš daroval život, okrem syna vdovy z Naimu, aj Lazárovi a dvanásťročnému dievčaťu. Rodinám spôsobil veľkú radosť.

My nie sme schopní darovať niekomu život. Ale aj naše slová môžu mať pre príbuzných posilňujúcu a potešujúcu hodnotu. Pozostali sú v rozličných situáciách: zúfalí, nešťastní, pochybujú vo viere, alebo sú zmierení s realitou smrti. Niektorí sa s tým vysporiadajú ľahšie, iní ťažšie.

Niekedy máme pocit, že naše povzbudenie neprinesú veľký ošoh. Môže to byť pravda. Smútiaci človek nie je hneď otvorený pre slová nádeje a povzbudenie. Veľkú hodnotu nemajú ani rozličné frázy typu: taký je už život; alebo: čo sa dá už robiť, už sa to aj tak nedá zmeniť; alebo: čas všetko vylieči; alebo: prijmi to ako vôľu Božiu. Najsmutnejšie je to, že tieto slová nie vždy vychádzajú z nášho srdca, ale len z našich úst. Treba kondolovať, tak kondolujeme. Treba niečo povedať, tak povieme.

Dobrý človek a kresťan sa nemá hneď vnucovať, aby povzbudzoval. Možno je lepšie počkať na vhodnejšiu chvíľu.

Napríklad náhodné stretnutie otvorí srdce smútiaceho a chce sa vyrozprávať. Buďme ochotní počúvať a postupne sa vcítiť do jeho bolesti a smútku. Pre neho aj pre nás sú to milostivé chvíle. Vytvára sa priestor aj pre úprimné slová povzbudenie a posilnenie viery. Užitočnejšie môžeme predstaviť Boha, ktorý nás miluje a vie, čo nám chce povedať smrťou niekoho blízkeho

Marián Šuráb



Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.

1 Jn 4,8

Pane, som tu opäť i v dnešný večer v tvojom chráme, som tu s túžbou znova sa s tebou stretnúť a v dnešnom stretnutí s tebou skusovať, prežívať i vyznať skutočnosť, že ty si Láska...

Prihovám sa ti každý deň - ráno, možno ešte častejšie večer. Moja modlitba a moje slová, ktoré ti, Pane, vyslovujem, sú naozaj vyznaním mojej viery, že ty si môj Boh, Boh mojej lásky.

Možno ti hovorím o svojich hriechoch, možno o tom, čo sa mi nepodarilo, možno sa ti prihovám iba z povinnosti, aby som si „spravil“ modlitbu...

Prichádzam k tebe i k tomu, kto ma miluje.

Miluje ma takého, aký som.

Ako málo som si doteraz uvedomoval túto skutočnosť!

Mám naozaj túžbu prichádzať k tebe po dar lásky?

Nie je to tak, že ti často iba vyrozprávam, čo všetko ti prinášam, čo všetko pre teba robím, aby som na teba nezabudol...

a ako farizej sa vychvaľujem? Ako málo sa viem otvoriť a prichádzať k tebe s tou veľkou túžbou a potrebou, s akou potrebujem tvoju lásku! Naozaj potrebujem k životu vedomie, že ma máš rád, že ma naozaj miluješ.

Potrebujem ho, aby som vedel zvládnuť aj problémy, ťažkosti, úlohy, povinnosti, aby som vedel vnášať svetlo tam, kde je neraz tma, pravdu tam, kde nie je poznanie, lásku tam, kde je nenávisť... Potrebujem žiť z vedomia, že ma miluješ, aby som nikdy nestratil chuť života, nádeje žiť, odvahu žiť aj v dnešnom svete, práve tam, kde si ma postavil, s tými ľuďmi, ktorí odo mňa skôr viac čakajú, než mi dávajú, ktorí ma skôr oslabujú než posilňujú, čakajú, že im budem silou viac než oni mne...

V dnešný večer, Pane, prichádzam k tebe, chcem cítiť tvoju lásku.

Verím, že nie je možné odísť od teba ako starý, sebecký človek, nie je možné, aby som nešiel do svojich dní s novou chuťou, s novou radosťou, s novou odvahou budovať kráľovstvo tvojej lásky...

Pane, daj, aby som si to odniesol z tohto chrámu, daj, aby som si to v hĺbke srdca chránil a nikým a ničím nedal zobrať, že môj Boh, ktorého som spoznal, v ktorého som uveril, je Bohom lásky.

Lásky, ktorá prevyšuje všetko, lásky, v ktorej možno víťaziť, lásky, ktorá je schopná meniť i zlý svet na dobrý.

Poviem ti, Pane, úprimne: Vieš, tu v chráme mi je to všetko také jasné, také jednoduché...

a keď sa vrátim do všedného života, keď začnem cítiť ťarchu svojho prostredia, vtedy akoby som na to všetko zabúdala, komu som to vlastne uveril, z čoho mám žiť, o kom to mám vlastne svedčiť vo svojom každodennom živote.

Nauč ma, Pane, objavovať ťa nielen v tomto chráme, ale i v prostredí môjho každodenného života.

Naplň ma, Pane, svojim Duchom, Duchom svojej lásky. Iba v tomto Duchu môžem svedčiť a dnešnému človekovi umožniť prežívať i v každodenných životných skúsenostiach, z čoho žijem a komu som uveril.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie



MYDLO, KTORÉ NEDOKÁŽE UMYŤ! Istý kazateľ sa na ulici stretol s majiteľom veľkej fabriky na výrobu mydla. S úšklabkom na tvári a s posmešným tónom v hlase neveriaci majiteľ fabriky vyhlásil:

„Evanjelium, ktoré zvestuješ, asi veľmi nefunguje a nepomáha. Veď sa len pozri, koľko bezbožných a zlých ľudí je ešte stále na tomto svete.“

Kazateľ mlčal. Nevedel, čo na to povedať, až kým nešli okolo chlapca, ktorý si robil koláčiky z blata. Samozrejme, ufúľaný bol od hlavy až po päty. Kazateľ povedal majiteľovi fabriky:

„Pozri sa, Juraj, to, čo vyrábaš ty, asi nie je veľmi účinné, pretože na svete je ešte toľko špiny. Len si všimni tohto chlapca.“

„Ale moje mydlo umyje len tých, ktorí ho použijú,“ bránil sa podnikateľ.

„Presne tak to funguje aj s evanjeliom, ktoré zvestujem!“ povedal kazateľ.

Evanjelium naozaj funguje, ale len v prípade tých, čo ho použijú. Možno práve preto je na svete ešte stále toľko zla a nenávisť.

Keď sa človek dlho neumýva, veľmi to škodí mydlu.

Anglické príslovie

**bl. Mariam Baouardyová –
Mária od ukrižovaného Ježiša**
26. august

„Nemôžem nič, nie som nič, ale dúfam v Božie milosrdenstvo,“ to bolo motto, ktorým sa Mariam Baouardyová riadila vo svojom krátkom, no naplno prežitom živote.

V rodine chudobných, ale čestných gréckokatolíkov v Abelline v Galilei uzrela 5. januára 1846 svetlo sveta dlho očakávaná dcéra Mariam. Ešte v detstve ju postihla ťažká skúška - spolu s bratom Paolom osireli a Mariam sa dostala do rodiny otcovho brata v Alexandrii. Tu po prvý raz prijala Krista v Eucharistii a začala pomýšľať na zasvätený život v panenstve. Strýkove plány však boli iné - v dvanástich rokoch ju zasnúbil s istým rovesníkom. Mariam manželstvo odmietla, rovnako ako prijať islam, čo v tomto prostredí vyžadovalo veľkú odvahu. Vernosťou viere riskovala život - počas prenasledovania kresťanov v krajine ju ťažko zranili na hrdle handžárom. Útočníci, mysliac si, že je mŕtva, zavinuli ju do plachty a odvliekli za mesto. Keď sa Mariam zo zranenia akoby zázrakom vyliečila, začala pracovať ako slúžka v Alexandrii, Jeruzaleme, Bejrúte, až sa dostala do Marseille. Tu vstúpila do kláštora sestier sv. Jozefa. Ako postulanka však musela spoločenstvo opustiť, pretože jej predstavená odporučila život v klauzúrnej reholi.

Mariam, hoci nemala žiadne vzdelanie a nevedela čítať ani písať, žila intenzívnym duchovným životom.



Keď mala dvadsať rokov, po prvý raz sa u nej objavili stigmy. V tom istom roku vstúpila do karmelitánskeho kláštora v Pau. Roku 1870 odišla do Indie, aby pomáhala pri zakladaní kláštora v Mangalore. Tu zložila aj večné sľuby a prijala meno Mária od ukrižovaného Ježiša. Vonkajšie prejavy jej mystického života však začali byť veľmi nápadné, a preto sa vrátila do materského rehoľného domu. Roku 1875

odišla do Betlehema, aby spolu s ďalšími sestrami založili prvý karmelitánsky kláštor v Palestíne. Tu sa angažovala za zmierenie medzi Židmi a Arabmi a vyslúžila si prezývku „malá Arabka“. Jej snom bolo otvorenie ďalšieho kláštora v Nazarete, no realizácie tohto plánu sa už nedožila. Pri prácach na výstavbe betlehemskeho rehoľného domu spadla a utrpela úraz. Mladá rehoľníčka 26. augusta 1878 podľahla infekcii, ktorá sa dostala do rany.

Jej duchovný život, bohatý na mimoriadne prejavy, pramenil z jednoduchosti. Hoci bola analfabetka, dokázala rozdávať múdre rady hodné teológa. Osobitným spôsobom dlhý čas prežívala utrpenie Spasiteľa, extázy sa striedali s duchovnými skúškami. Ako povedal pápež Ján Pavol II., ktorý mladú karmelitánku 13. novembra 1983 blahorečil, jej cesta k Bohu bola priamočiara.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku